

Kaks erinevat "Minu veetlevat leedit" Tallinnas

Tallinn on maailma mastaabis küll väikelinn, kuid aastakümneid on siin viljeldud palju ja mitmekesisest kultuuri - selle poolest on Tallinn igas mõttes haritud linn. Sestap pole üllatav, aga on siiski märkimisväärne, et praegu on kõigil kaunite meloodiate austajatel võimalik kahes keeles vaadata ja nautida kahte täiesti erinevat versiooni Loewe aegumatust šedöövrist, muusikalist "Minu veetlev leedi".

Nostalgiliselt armas

Rahvusooper Estonia lavalaudadel mängitakse endiselt edukalt "Minu veetleva leedi" Ago-Endrik Kerge 2008. aasta lavastust, Vene teatris aga esietendus muusikal läinud sügisel Anna Sigalova lavastuses. Võtke ette teatritreki ja nautige mõlemat, saate elamuse ja suurepärase teadmise, kuivõrd huvitavate nurkade alt saab ühele ja samale materjalile läheneda. Muidugi, ideaalis peaksite valdama vene ja eesti keelt, sest mõned küllaltki olulised nüansid on neis erinevad. Tõelisel fanaatikul tuleks nn tõe väljaselgitamiseks ka ingliskeelne originaalvariant ära kaeda. Rahvusooperi lavastus on klassikaliselt selge, piiritletud ja konservatiivselt väljajoonistatud. Kõik saavad professionaalse ja kvaliteetse elamuse muusikalist heas ettekandes. Ago-Endrik Kerge lavastus viib meid harjumuspärasesse muusikalimaailma, mis aga tähendab, et garanteeritud on kvaliteet ja suurepärase etendusejärgne meeleolu. Siia juurde veel Janne Ševtšenko, kes on nii välimuselt, vokaalselt ja ka karakterilt Eliza Doolittle'iks loodud.

Eliza roll nõuab ümberkehastumist lihtsast vulgaarsest, kuid heasüdamlikust lilleneiust tõeliseks printsessiks ja suurilmadaamiks. Ševtšenko puhul on laval kaks täiesti vastandlikku Elizat. Kolme tunni jooksul kehastub ta täielikult ümber, mistõttu on usutav oma lihtsas siiruses. Mäletan, kui ta mängis sama rolli kümmekond aastat tagasi samas lavastuses. Tema Eliza on nagu hea vein, aastad on seda ainult paremaks muutnud. Kellel see lavastus nägemata või mälus tuhmunud, tasuks etendust vaatama minna juba ainuüksi Janne Ševtšenko pärast. Tema lihtne, siiras, kodune ja loomulik Eliza läheb südamesse, sest see roll on loodud südamest ning publik tunneb loomulikkuse alati ära ning austab seda.

Rahvusooperi lavastusele lisavad sära teisedki solistid - Rene Soom Henry Higginsina (Higgins'i laul on esitatud suurepäraselt), karismaatiline kolonel Pickering Priit Volmeri kehastuses, võluv Jaak Jõekallas noorusliku Freddy'na, majesteetlik ja elegantne Riina Airene missis Higginsina, M art Laur Alfred Doolittle'ina ja legendaarne Helgi Sallo missis Pearce'ina. Sallol tasub lausuda

Muusika

01.02.2021 00:00

Toomas Kuter

38,39

Rahvusooper Estonia

Vene Teater

Teater

vaid üks sõna - "söör" - ja juba on muusikalile omane positiivne õhustik saavutatud.

Veel on oluline, et Estonias saadab soliste, koori ja tantsurühma orkester, nähtud etendusel oli dirigendiks Lauri Sirp. Tõsi, orkester ei astu üles täies koosseisus, kuid on olemas ning see on muusikateose ettekandel oluline ja vajalik.

Seega, kes soovivad meenutada 1964. aasta filmi "My Fair Lady", võrratut Audrey Hepburni ning Marni Nixonit, kes Eliza partii sisse laulis, võtke see teekond ette ja te siirdute nostalgia maailma ega pettu.

Erksad värvid ja tugev NÄITLEJATE ANSAMBEL

Kui aga soovite lisada oma muusikalielamusse vürtsi, veetke õhtu Vene teatris, kus saate nautida Alla Sigalova tänapäevast, värviküllast ning tantsulist "M inu veetlevat leedit". Tegu on mitmekülgse lavastusega, kus on palju nüansse, huvitavaid stseene ning oleskelu nüüdisaja ja ajatuse piiril. Kui olete Sigalovaga samal lainel, saate suurepärase elamuse.

Unustamatud on näiteks stseenid hipodroomil, samuti kõik Alfred Doolittleiga seotud numbrid. Erksust lavastusele lisavad Alexandre Vassilievi ja Kirill Gasilini kostüümid ja Georgi Alexi-Meskhishvili kunstnikutöö.

Vene teatris on tugev näitlejate kooslus, kes on Sigalova taotlused hästi omaks võtnud ja edukalt edasi andnud. Teid ootab annus head, elutervet naeru ja positiivne atmosfäär. Neid etendusi mängitakse Vene teatris fonogrammi saatel, mis seab artistidele suured nõudmised. Nad peavad iga kord täpselt laulma, mis pole sugugi kerge, sest iga interpret on ka improvisaator.

Vene teatris täidab Eliza rolli nooruke Elina Nechayeva, kes on tänu "Eurovisiooni" lauluvõistlusele enesele kõikjal nime teinud ja tunnustust pälvinud. Laval ongi staar, kes teab, mida tahab ning kuidas seda saavutada. Tal on suurepärase ülemise tessituuri noodid ning ilus kerge sopran, mis sobilik eriti subretipartiide esitamiseks (meenutagem siinkohal tema särtsakat Juliette'i möödunud aasta jaanuaris rahvusooperis esietendunud Lehäri operetis "Krahv Luksemburg"), piisavalt sarmi ja temperamenti. Kõik, mis muusikalitähel on vajalik. Vahet pole, olgu tegu Eliza, Maria või mõne muu rolliga, staar jääb staariks ja iseendaks. Ka seda võib nautida. Nechayeva Eliza on temperamente, isepäine ja juba alguses daam.

Eraldi tähelepanu väärivad Aleksandr Ivaškevitš Henry Higginsina, Ilja Nartov Alfred Doolittle'ina, Viktor Marvin kolonel Pickeringina, Larissa Savankova missis Higginsina ja Anna Sergejeva missis Pearce'ina, siia juurde veel Dmitri Kordas Freddy rollis - suurepärase ansambel.

Ivaškevitši puhul on tegu tugeva, isikupärase näitlejaga, mistõttu ka tema Higgins on karakterne, igati omas elemendis, kohati

arusaamatu ja boheemlaslik, kuid sümpaatne. Ka laulis, õigemini deklameeris Ivaškevitš oma numbrid muusikasse hästi, õiges tonaalsuses ja meeleolus.

Suurepärase karakteri lõi Anna Sergejeva missis Pearce'ina. Ta oli nauditav, elegantne ja stiilne, äärmiselt huvitavas võtmes ning pani ennast vaatama ja kuulama, tõustes nõnda üheks selle lavastuse peakangelaseks.

Ka Ilja Nartov oli suurepärane Alfred Doolittle. Ta laulis kenasti, tantsis hästi ja sobis rolli. Seda näitasid ka publiku aplausid. Viktor M arvin Pickeringina ja Larissa Savankova missis Higginsina olid meeldivad ja harmoneerusid üldise tonaalsusega. Omapärane Freddy oli ilmselt Sigalova taotluslik valik.

Vene teatrist väljudes oli, mille üle mõelda ja mida kaaslasega arutada.

Need kaks "Minu veetlevat leedit" on täiesti erinevad lavastused ja täiesti erinevad etendused, kus astuvad üles täiesti erinevaid artistid. Neid ei saa ega tohigi võrrelda. Küll aga tasub mõlemad etendused ära vaadata, seda enam, et Tallinnas on hetkel see võimalik. GS!

Janne Ševtšenko Estonia lavastuses. Elina Nechayeva ja Aleksandr Ivaškevitš Vene teatris.

Toomas Kuter laulja ja kirjanik